

kládán v pravém slova smyslu za továrnu na výrobu milostných dobrodružství, a vyzval proto p. inženýra, aby šířitele těchto řečí políhal před soud.

O žalobě p. inženýra konalo se již u okresního soudu v Břeclavi několik přelíčeni, avšak žalovani A. H., F. D. a T. H., které zastupuje dr. Otto Štampach, advokát v Břeclavi, nastoupili důkaz pravdy o tom, že p. inženýr skutečně sváděl děvčata sobě svěřená k nedovoleným stykům, a celá řada slyšených děvčat také údaje žalovaných před soudem pod přísahou již potvrdila. Nejzajímavější z výpovědí těchto svědkyň byla výpověď jistě E. P., která vůbec odepřela vypovídat, jelikož prý by jí výpověď byla k hanbě.

Za takového stavu věci navrhl obhájce žalovaných dr. Štampach, aby spisy byly postoupeny státnímu zastupitelství, jelikož je tu silné podezření, že se p. inženýr dopustil zločinu svedení ke smilstvu, kterémužto návrhu okresní soud v Břeclavi také vyhověl, a tak p. inženýr bude dle všeho musiti podniknouti ještě trnitou cestu, aby z celé své aféry vyšel aspoň částečně nepošramocen. O výsledku tohoto trestního případu neopomeneme svým čtenářům referovati.

Včera v pět jsem paní Máňu domů ved'...

„Včera v pět jsem paní Máňu domů ved'“, hřímalo to 18. září v noci Celetnou ulicí, že obyvatelé okolních domů uděšeně otvírali okna, ač jsou zvyklí na pořádné rámosy. Hlahol zpěvu zněl až do Mikulášské třídy tak mohutně, že nadstrážník František Hofbauer, který tam patroloval, vzal nohy na ramena a běžel do Celetné ulice v domnění, že tam zabíjejí při nejmenším celou stolní společnost. A „včera v pět jsem poznal, jak je krásný svět“, zaznívalo mu stále blíž a blíže. U Ovocného trhu dohonil konečně muže, který včera v pět paní Máňu domů ved' — a zastavil jej prudkým uchopením.

„Napomínám vás, abyste tady nehulákal!“ nařizoval úředním tonem.

„Její lásky mocný žár hned prohřál bílý budoár...“, nedal se ve zpěvu vyrušovatí poroušený občan.

„Zaplatíte deset korun pokuty!“ vytahoval strážník blok, chystaje se vyplniti jeden jeho kuponek.

„A dyť to nikomu nepřekáží, pane policaji! Že jo, pánové“, obrátil se k několika zvelounům, těšícím se na legraci. „No, pánové, komu to překáží, ať zvedne ruku! No, viděj, pane policaji, dyť von je každéj rád, když mu tuhle hezkou písničku zazpívám. Podívaj se, u Labutě jí zpívá Kohout každéj den a lidi se tam jen hrnou, a platěj za to vstupný. A voni tady chtěj na mně, abych jim platil já? A to by mně mohli kraje vajs...“

„Zadržte a zaplatte, nebo vás předvedu!“

„Poslouchají, pane policaji, jestli mně nechtěj dohřát, tak mně nechaj zpívat moji písničku a koukaj, ať zmizěj. Byli už někdy v Habrovanech? Viděj, a já jsem se tam narodil. A mordíje, na kluky z Habrovan byl každéj

polícajt krátkej! Tak dou na šest kroků od těla!“

„Já vás zatýkám jménem zákona!“

„A hergott! Takhle na mně? Co pak voni nevědí, že je republika? Že sme samostatnej národ? Nešahaj na mně, ani se mně nedotýkaj, nebo bude zle!“

Strážník ovšem musil svůj úkol provésti a proto vzal zpěvavého muže za rameno, chtěje jej odvésti. Ale ten se nedal. Udeřil strážníka pěstí do prsou a přestal řádití teprve, když cítil na svých zádech pádnou ránu obuškem. Pak teprve, nechávaje se strážníkem strkatí, nastoupil cestu na strážnici, stále si zpívaje písničku „Včera v pět“, kterou občas přerušoval výkřiky: „Ať zhyne československá republika a v ní všichni kluci policajtští!“ Aktivního odporu se už vzdal k nemalé rozmrzelosti zvědavců, kteří sledovali strážníka s pěvcem až ke strážnici a kteří cestou vzrostly na mohutný dav...

Minulý pátek zasedl Rudolf Žoha, 26letý kovosoustružník, na lavici obžalovaných před samosoudcem vrch. radou Svobodou, aby se zodpovídal ze žaloby, kterou na něho pro zločin veřejného násilí dle § 81 tr. z. a pro přestupek urážky úřední osoby dle § 312 tr. z. vznesl státní zástupce Dr. Mareček. Nezapíral, jen se omlouval, že víc pil. Byl v divadélku „Labuť“ a písnička o té paní Máňe ho tak rozdováděla, že si zašel po představení na pivo a později zapadl do nějaké vinárničky na pár čtvrtek. Máňi tam muziku, chtěl, aby mu tu „paní Máňu“ zahráli, ale pitomci to neuměli, tak odešel a notoval si ji sám po ulici.

Pan vrchní rada Svoboda posuzoval mírně zažalovaný čin. Nadiktoval Žohovi těžký žalář v trvání toliko jednoho měsíce, ale poněvadž Žoha byl již trestán, je rozsudek bezpodmínečný

—ff—

Co zavinila desetinná tečka.

(Okresní soud v Brně.)

Mazánek Nochyzů, Oloušek, smutně mačkal před odpolední kávou hlavu v dlaních. A starostlivá matička oka s něho nespustila. Záškrt, spála, chřipka, zápal — úplný seznam zákeřných dětských nemocí proletěl jí hlavou a jednou mohou již byla na odsokoku pro lékaře. V takových případech váhání může značně uškoditi. Tak ráda by ho, chudáčka, pohladila po tváři, ale bála se, že ji shledá vřelou. — Studený obklad — uvažovala — je výtečný proti zápalu i chřipce, ale což kdyby to byla spála? Ne, sama ničeho nepodnikne, k tomu musí přijít lékař.

„Ježíši!“ vzdychl si chlapec.

„Copak je ti, Olóšku? Kde ti bolí?“

„Ale, maminko...“

„No, co je, bobánku, pověz mamince, aby ti mohla pomoci.“

„Právě si vzpomínám, maminko, na desetinnou tečku...“

„Co je s ní?“

„Zapomněl jsem...“

„Kde?“

„Ve škole.“

„Tedy si tam pro ňu doběhni.“

„Ale, maminko...“

„Jenom jdi, on ti školník otevře. Řekni, že maminka nechá pěkně prosit.“

„Ale to nejde, mamínko. Ve školní úloze jsem zapomněl udělat desetinnou tečku a sešity vzal si pan učitel domů.“

„A budeš mít z toho, chlapče, nějakou vpletačku?“

„Nevím, ale myslím, že mně pan učitel už nedá jedničku z počtů.“

„Snad to nebude tak zlý. Eště dobře, že je to jenom ta tečka — jaks ju jmenoval?“

„Desetinná tečka.“

„Jo, ta desetinná tečka. Hůře by bylo, dyby to byla spála nebo chřipka. Tak si jenom vybumbě kafičko. Tatínek si s panem učitelem vo ty teče promluví.“

„Copak je to ta desetinná tečka,“ přemýšlela paní Nochyzová, když běžela na dvůr se štoudví pro vodu. „Jistě to bude jen maličkost, dyž von ten máš kluk je ve všem tak akorát.“

„Vo čem pak přeměšluj, paní Nochyzová?“ zahájila u studny rozpravu sousedka Křížná.

„Ale vo tým naším Olóškovi. To je vám takový poctivý a svědomitý dítě, že druhýho by musel pohledat.“

„Chvála panu bohu, sme rádi, že náš Frantík není taky nějaké darebák nebo zloděj.“

„Ani by neřekli, paní Křížná, kluk nám nejí a nejí...“

„Bude mít pokažené žalódek.“

„Óme. Nemluví a tak smutně sedí u stolu.“

„Tak provedl nějaký darebáctvo a věil se bojí trestu.“

„Darebáctvo? Ó, to máš Olóšek nedělá. Ale jakosi desetínó tečku zapomněl udělat v zešitě a věil ho to tak trápí.“

„Desetínó tečku v zešitě to von možná eště zapomene, ale zato nezapomene napsat vedlivá na plot, že máš Frantík je vůl, že má nos jako vopica a že se podělává do gatí. Ale já mu to jedné řeknu. Vůl ten náš je, to je pravda, protože si to nechá vod Olóša líbit, ale gatě má porád čistý a nos má takové, že by se za ně ani jenerálovo dítě nemuselo stydět.“

„Paní Křížná, to by křivdili našemu Olóškovi. Krk bych za to dala, že von po plotech nečmárá.“

„Tak se jenom podívajó u Grumlerů, co tam stojí napsaný.“

„Ne, k takovým věcem my ho nevedem.“

„Šak on k temu vašeho vedení nepotřebuje. Ale měli byste ho vést k temu, aby si nedělal smích ze starých lidí, aby večerama metlólkl ma cizí vokna a nepomlólval mýho starýho, vo kolíka chodí z hospody. Dyž nebude dělat takový lajdáctva, možná, že nebude ani ve školy zapomínat na jakosi tečku.“

„A talk jenom všeccko na našeho Olóška. Šak jenom ať nechá váš Frantík na hlavě. Dybych chtěla dělat peklo, tak bych ho chytla za ucho a zeptala bych se ho, kdo mám pomazal kliku blátem, kdo mám o vagacích pustil myš do kuchyně a kdo našemu Olóškovi věfókl do vočí šmetrlón.“

„E, vy hubo nevyváděchaná, talk vy tak vo našem dítěti. Byfťe jistá, že my si kluka počtrestáme, dyž na to přimde, ale vy se s Olóškem mazlíte a von vám za to jedné matlučel!“

Hovor u studny stával se stále hlasitějším a obě strany ve výrazech nevybíraly. Když

potom ještě paní Nochyzová — prý pouze nešťastnou náhodou — polila svoji sousedku vodou, nescházelo mnoho, aby došlo k otevřenému boji.

A tak historie, která se začala desetinnou tečkou, skončila se soudy. Byla žaloba a byla protižaloba. Dva advokáti vzali věc za svou a s největší opravdovostí zastali se svých klientek a jejich dětí. Soudce mírnil a smířoval. — „Vaši hříchové“ řekl paní Nochyzové, jsou mnohem těžší než hříchové vaší sousedky. Radím vám proto — — —“ a tak dále. Také obhájce pošeptal coší své klientce, matce Olouškové, a obě strany si podaly ruce. Paní Nochyzová činila tak velice nerada, poněvadž tíha soudních výloh padla úplně na ni. Až dostane nymí dva advokátské účty, snad jí na nich ukáže Oloušek, co je to ta desetinná tečka.

S. S.

Noční průvodkyně pana Vomáčky.

(Okresní soud pro přestupky v Praze.)

Noc byla temná, bez hvězd a pan Vomáčka měl nový klobouk. Tramwaye nejezdily.

Pan Vomáčka se zamyslel. Vzpomenul si na ženu, která mu před jeho odchodem radila: „Alois, neber si ten novej klobouk, bude pršet!“ Na tuto ženinu předzvěst si pan Vomáčka vzpomněl a teskně se zasmil. Náhle vykročil v pevném rozhodnutí. Spatřil totiž dámu, jež nesla nad sebou roztažený deštník. Než bys pět napočítal, byl pan Vomáčka u ní a zdvořile se představiv, vzkouzl pod její deštník. „Račte prominout,“ dodal a přičinil faktickou poznámku: „To prší!“

„Prší,“ odpověděla dáma a mile se usmála. Tím dodal si pan Vomáčka odvahy a pokračoval:

„Budete tak laskava a vezmete mne na kousek cesty s sebou?“

„Jen kousek? Ale kdepak! Já vás dovedu až domů!“ odvětila dáma.

„I hrome!“ pravil si v duchu pan Vomáčka, „takhle jsem to nemyslel!“ A nahlas si zalhal:

„Já ještě nejdu domů.“

„Vy půjdete domů a já s vámi!“ pravila dáma resolutně a vykročila.

Panu Vomáčkovi začalo být z toho dobrodružství horko. Nabídl své společníci zastávku ve vinárně; ona však odmítla. Čtěl jí tedy obelstít a chtěl jíti cestou, která vedla opačným směrem.

Ale dáma ihned projevila nepokoj a pravila: „Jdeme špatně!“ a táhla pana Vomáčku na správnou cestu.

„Jak vy víte, kde já bydlím?“ zašeptal uděšený Vomáčka, ale dáma se jen zasmála a táhla jej dále. V těžkých myšlenkách kráčel vedle ní, spíš mrtvý, než živý. A tak došli až do ulice, kde pan Vomáčka bydlel.

„Tady se rozloučíme!“ prohlásil, sebrav zbytek posledních sil.

„Co vás to napadá!“ odmítla dáma. „Já s vámi půjdu až do domu nahoru!“

„Dnes to nejde!“ zvolal zoufale Vomáčka a v mysli vyvstala před ním postava jeho ženy.